

उसने चेहरे

एक बौद्धिक विराम

आपण स्वतः बनण्याआधी, आपण बाकी सगळे बनतो.

आईवडील.

शिक्षक.

मित्र.

वरिष्ठ.

जोडीदार.

जग ओळखी देण्याच्या बाबतीत उदार आहे.

आपण कोण बनायला हवे याच्या हजारो तयार आवृत्त्या ते देते.

एक चांगला मुलगा.

एक प्रतिष्ठित पुरुष.

एक यशस्वी व्यावसायिक.

एक विश्वासाह पती.

बक्षिसे उघड आहेत.

मान्यता.

ओळख.

आपलेपणा.

किंमत कमी दिसते.

अंतर.

तुम्ही कोण आहात आणि तुम्ही कोणाचा अभिनय करता, यांच्यातील अंतर.

मी तरुण होतो तेव्हा अभिनय आश्चर्यकारकपणे यशासारखा दिसायचा.

मी जुळवून घ्यायला शिकलो.

बसायला शिकलो.

प्रत्येक खोलीत अपेक्षित असलेली भाषा बोलायला शिकलो.

ही एक अशी क्षमता होती जिने आयुष्यभर माझ्यासाठी दारे उघडली.

तरीही प्रत्येक उसन्या चेहऱ्यासोबत एक छोटे कर्ज येत असे.

अस्सलपणात फेडलेले कर्ज.

एकेक तुकडा करून.

काहीही नाट्यमय नाही.

कोणतीही आपत्ती नाही.

झीज शांतपणे झाली.

जसे पाणी दगडाला नवा आकार देते.

जशी वर्षे खात्रीला नवा आकार देतात.

मागे वळून पाहताना मला जाणवते की बहुतेक माणसे अपयशात अडकत नाहीत.

ती यशात अडकतात.

यश चुकीचा रस्ता सोडणे अवघड करते.

टाळ्या पुरावा बनतात.

यश सिद्धता बनते.

भूमिका ओळख बनते.

आणि शेवटी मुखवटा घालणाऱ्या माणसापेक्षा मुखवट्याचीच जास्त काळजी घेतली जाते.

ही जाणीव अचानक आली नाही.

ती तुकड्यातुकड्यांनी आली.

वर्षामधून.

देशामधून.

नात्यांमधून.

मौनाच्या दीर्घ काळांमधून.

पण पाया खूप आधी बांधला गेला होता.

तो त्या पहिल्या वर्षात बांधला गेला, जेव्हा मी शिकलो की इतरांना जे हवे ते बनून स्वीकार मिळवता येतो.

जगाने टाळ्या वाजवल्या.

मुखवटा भरभराटीला आला.

चेहरा वाट पाहत राहिला.

संयमाने.

बोलण्याच्या आपल्या पाळीची.

Ferdinando